

MORSKI PES REKS

(Balada za lutke)

Tone Partljič

1996

I.

Morje. Butanje valov. Galebi in spet morje. Ob obali sedi Mara.
Ozira se po morju. Poje.

MARA: O, morje, plavo morje!
 Preteklo let je trideset,
 ko ob tebi sanjam spet in spet,
 da vrne iz Amerike,
 se ljubi Ivo moj.

 O, morje, plavo morje,
 bila sem mlada deklica,
 ko svojo mi je dal roko,
 ko solzno je bilo oko,
 odšel je v daljni svet.

 Amerika, Amerika,
 si vzela meni ljubega,
 o, morje, plavo morje,
 preteklo let je trideset,
 ko ob tebi čakam spet in spet...

Mari se približa stari ribič Dano!

DANO: Mara, še zmeraj čakaš!

MARA: Še zmeraj.

DANO: Pa bo prišel?

MARA: Bo. Saj je dal besedo.

DANO: Ja, pa kdaj je bilo to?

MARA: Pred tridesetimi leti.

DANO: Koliko si bila stara takrat?

MARA: Osemnajst let.

DANO: Glej, zakaj ga čakaš tako dolgo... Toliko dolgih let? Zakaj ne vzameš katerega od nas? Jaz sem vdovec, spoštujem te... Rad~~ž~~ bi te vzel za ženo.

MARA: Le kako! Saj imam svojega Iva! Samo, da se vrne in poročila se~~b~~ova...

DANO: Saj prav, saj prav... Tema je, zvezde so že gori... Spat pojdi, v tej temi se ne more več vrniti... Mi gremo loviti ribe... Hej, kje ste fantje...?

Pridejo Dino, Frane, Fabio... Z mrežami, lučmi, ostmi...

DINO: Tu smo.

FABIO: Mara, ti pa kar čakaš! Svojega Iva. Morda pa ima v Ameriki kako drugo ženo. Kakšno Daissy ali kaj.

MARA: Boš!

FRANE: Mara Čakalnica!

MARA: Kdor čaka, dočaka.

FABIO: Ali pa dobi žulj na tazadnji!

DANO: Fantje, da vas ni sram! Pri Mari se učite zvestobe! Učite se, kaj pomeni dana beseda. Ajd, na barko in na lov... Ribe ne bojo čakale!

DINO: Saj smo se samo šalili!

MARA: Vi se le šalite! Ampak moj Ivo bo prišel, bo!
In bom srečna z njim. Pa četudi en sam dan, en
sam mesec ali eno samo leto... Čutim to...

DANO: Gremo, fantje!

(Ribiči odpljujejo.)

MARA: O, Bog, daj mi en sam dan, eno samo uro...

(Odhaja in poje.)

Amerika, Amerika,
si vzela meni ljubega,
o morje, plavo morje,
preteklo let je trideset,
ko ob tebi čakam spet in spet...

II.

Noč. Morje. Tema. Sredi noči se zasliši zavijanje psa zunaj na morju. Enkrat, dvakrat. In klic hooj, hooj...

DANO: (s svetilko v roki priteče.) Ali sem prav slišal?
Se mi ni samo zdelo?

(Spet zavijanje psa.)

ZORA: (s svetilko) Kaj je? Sli ste tudi vi slišali?

DANO: Ja. Nekaj čudnega.

ZORA: Kot bi zatulil pes.

DINO: Kaj se dogaja?

(Vedno več vaščanov in ribičev priteče. Tudi Mara.)

FABIO: Nekaj se dogaja na morju.

FRANE: Na našem otoku od nekdaj ni psov.

DANO: Zavija kot pravi pes.

FABIO: Ampak na morju. Torej je neke vrste morski pes.

DANO: Slišal se je tudi človeški glas, se mi zdi.

(Spet zavijanje psa in spet hooj...)

MARA: Nekdo pluje v temi!

DANO: (Zakliče in maha z lučjo.) Hoooj!

(Z morja se zasliši hoooj in spet pasje zavijanje.)

DANO: Le kdo bi bil?

DINO: Noben ribič tu okoli nima psa.

MARA: On je!

VSI: Kdo?

MARA: Ivo!

ZORA: (Jo objame) Ne blodi, Mara! Trideset let, pomisli!

MARA: On je.

FRANE: Res se približuje čoln.

DINO: Čuden možak s psom na njem!

(K obali pripluje čoln. Ljudje se odmaknejo in začudeni gledajo. S čolna stopi možakar oblečen drugače kot ribiči. Ko stopi na zemljo, jo poljubi. Za njim skoči iz čolna velik siv pes volčjak... Nostalgичno zatuli.)

IVO: Come here, Reks! Ljudje, ljudje! Je to otok Kilovik?

DANO: Je. In kdo si ti?

IVO: Trideset let...

MARA: (Krikne.) Ivoooo! (Poteče k njemu, ga objame...)

IVO: Mara? (Jo narahlo odrine.) Ne boš rekla, da si me čakala?

MARA: Vsak dan, sleherni večer.

ZORA: Vsak dan je sedela ob morju in gledala tja vse do tiste črte, kjer se morje z nebom stika...

FRANE: Smo že mislili, da se ji je zmešalo od čakanja.

IVO: Joj, kako me je sram.

MARA: Imaš ženo tam v Ameriki?

IVO: Ne! Nikogar nimam. Samo Rekso! (Poboža psa. Ta zacvili in se malo ljubosumno sitne k njemu.)

MARA: In zakaj se nisi vrnil prej?

IVO: (Molči.)

DANO: Zakaj se nisi vrnil prej?

IVO: Sram je bilo.

MARA: Sram? Zakaj, dragi moj?

IVO: Amerika je kruta dežela. Če nimaš sreče in ljudi, ki ti pomagajo... Zaslužil sem in izgubil... Sodelavec, s katerim sva iskala zlato, je ponoči ukradel moj del in zbežal... Nisem se mogel vrniti večji revež, ko sem šel... Mari sem obljubil zlato, ~~amaterija~~ da si bova naredila hišo... Obljubil, da ne bova reveža, odvisna samo od rib, ki zdaj so, zdaj jih ni... Potem pa sem mislil, da se je že poročila s kom drugim... In sem se bal vrniti... Bil sem sam kot kak pes... Zato sem se spoprijateljil s psom... Reksom... Potem sem spet zaslužil denar, a vrniti si nisem upal... A zdaj sem vseeno tu...

MARA: Samo, da si se vrnil ljubi moj! Zdaj bomo naredili svatbo... In bova živela kot mož in žena... Zmeraj sem rekla, o Bog, naj se vrne, naj bom vsaj en dan, en mesec, eno leto njegova žena...

IVO: Si me čakala?

MARA: Tu. Čakala in pela.

ZORA: Sama si je izmislila pesmico zate... A tudi mi smo se jo skozi trideset let naučili... (Začne peti...)

O, morje, plavo morje!

Preteklo let je trideset...

MARA: Vi znate mojo pesem čakanja?

VSI: Zapijmo!

(Pojejo. Mara in Ivo se objameta. Pes ob koncu kitic melodično zatuli.)

O morje, plavo morje!
Preteklo let je trideset,
ko ob tebi sanjam spet in spet,
da vrne iz Amerike,
se ljubi Ivo moj...

O morje, plavo morje,
bila sem mlada deklica,
ko svojo mi je dal roko,
ko solzno je bilo oko,
odšel je v daljni svet.

Amerika, Amerika,
si vzela meni ljubega,
o, morje, plavo morje,
preteklo let je trideset,
ko ob tebi čakam spet in spet...

III.

Svatba. Muzikantje igrajo. Ljudje jejo ribe in pijejo vino. Za mizo~~o~~ sedijo Mara, Ivo in kajpada pes Reks.

DANO: Ivo, še pomniš, kakšen je naš ples ribičev?
(Godci zaigrajo. Ribiči zaplešejo ribiško kolo.
Svatje ploskajo.)

IVO: Hvala vam, hvala.

MARA: Hvala! Tako sem srečna! Moje življenje se je
še le sedaj začelo. Ono prej je bilo čakanje,
ne življenje.

IVO: Poglejte in poslušajte!
(Vzame iz žepa orglice. Zaigra staro angleško
pesem, ki ji pritegnejo tudi ribiči... My
Bonnie is over the Ocean... Reks vzame v
usta kost, gre na sredo prizorišča in
pleše s kostjo... Ko konča mu vsi ploskajo.
Reks izpusti kost in prijazno zatuli...)

DANO: Na zdravje ženina! Na zdravje neveste!
Na zdravje Reksa. Od nekdanj je dogovor, da
na našem otoku ne bomo imeli psov. Ampak
Reks, ki je sledil Ivu iz ~~Amer~~ike, bo naš...

IVO: Saj sem ga pustil v zavetišču... Pa je
pobegnil. Ko sem se vrkal najprej na veliko
ladjo, je tekal sem in tja po obali in tulil.
Nisem imel srca, da bi ga pustil v Ameriki. Ali
ni res, Reks?

REKS: (Zatuli v nebo.)

IVO: Plešimo vsi! (Glasba, ples, rajanje...)

IV.

Vihar. Morje je razburkano. Dane v temi pluje z ribiči k obali.
Ženske in vaščani na obali. Mara. Zora!

ZORA: Kako hitro je prišel vihar. Daleč zunaj
jih je zalotilo. Se bodo vrnili?

MARA: En čoln vidim, drugega ne.

ZORA: Je Dano ali je tvoj Ivo?

MARA: Oni so, štirje, rešili se bojo.

ZORA: Tvoj Ivo je sam v čolnu?

MARA: Z Reksom.

DANO: Primita vrv...
(Čoln se približuje, morje se peni, meče
ribiče k obali in nazaj. Vržejo vrv, privežejo
čoln... potem ga izvlečejo na obalo...)

DINO: Strašno!

MARA: Kje je Ivo?

DANO: Ni priplul pred nami?

MARA: Ne. Ni bil z vami zunaj?

DINO: Na drugi strani je vrgel mrežo.

FRANE: Zdaj se ne bo rešil nihče več.

MARA: (Teka sem in tja.) Ivo! Ivo! Mož! Mož!

FRANE: Takega viharja še ni bilo, kar sem jaz na svetu!

ZORA: Še pred eno uro ni bilo niti oblačka niti sapice.

MARA: Ivo! Ivo!
(Vihar narašča, morski valovi vse bolj bijejo,
ribiči stresajo vodo s sebe...)

DANO: Moj Bog, če si v takem sam v čolnu, ti ni rešitve.

DINO: Glejte!

FABIO: Nekdo plava ali kaj?

MARA: Reks!

(Po razburkanem morju plava pes.

Priplava na obalo. Strese vodo s sebe.)

MARA: Reks, kje je Ivo? Kje je moj mož? Kje tvoj gospodar?

REKS: (Zatuli, žalostno, da nikoli tako!)

MARA: Utonil je! To nam je povedal Reks. Moj Bog, saj sem rekla, le en mesec naj uživa^m z njim... In zgodilo se je... zgodilo... (Steče vstran...)

ZORA: Za njo grem, da si ne bo kaj naredila...

DANO: V takem ne moremo na morje... iskat ga... Gremo se preobleč...

FABIO: Ko bo mirno, gremo nazaj na morje. Morda ga še rešimo.

FRANE: Nikoli več.

(Odidejo. Čez čas zatuli Reks, žalostno, žalostno...)

V.

Tema. Ne vidimo morja. Le slišimo ga. In zavijanje psa Rekse.
Čez čas se prižiga svetloba. Reks sedi na obali in zavija.

MARA: (V črnini.) Reks, Reks, pojdiva domov! Najinega
Iva več ne bo.

REKS: (Zatuli.)

MARA: Reks, pridi...

REKS: (Zatuli.)

DINO: Celo noč je tulil.

FRANE: Spet je tulil celo noč, moraš reči.
Saj že vseh štirinajst dni po viharju ne
moremo spati. Ker sleherno noč tuli.

ZORA: Moji otroci niso že dva tedna oči zatisnili.

MARA: Saj jih tudi jaz nisem.

ZORA: Ampak nekaj bomo morali narediti. Tako ne
gre več naprej!

DANO: *(prihoje)* Tako ne gre več naprej!

ZORA: Saj ravno to se pogovarjamo.

FABIO: Odstraniti ga moramo z otoka.

DINO: Kam?

FABIO: Dal mu bom jesti ribe s strupom... Drugače
bomo vsi znoreli tu na otoku.

DANO: Upam, da to razumeš, Mara?

MARA: Meni je vseeno. Meni je utonil mož in vse je
utonilo z njim.

REKS: (Zatuli. Žalostno grozno.)

DANO: Ne premakne se že dva tedna. Ob morju sedi
in tuli.

ZORA: Tako je nekdaaj Mara sedela in pela.

FABIO: Pojdimo vstran! Ko bo lačen, mu prinesem ribe...
 Vanje bom dal strup... In se ga znebimo!
 (Ljudje odidejo, Reks sedi sam in od časa do časa žalostno zatuli... Vrne se Fabio s tremi ribami. Jih vrže Reksu in gre... Reks nekaj časa voha ribe, potem spet tuli, potem poje ribe in leže... Žalostno zatuli.)
 Mine noč, je jutro. Fabio pride pogledat, kaj je s psom, ki leži. Za Fabiom, Dino, Frane, Dano.

FRANE: Je še živ?

FABIO: Mislim, da ne...
 (Se mu približa, tedaj skoči Reks pokonci in zatuli... Ljudje se razbežijo.)

FABIO: Premagal je strup!

FRANE: Živ je ostal.

DANO: To je nemogoče!

DINO: To ni navaden pes.

REKS: (Zatuli.)

VI.

Reks sedi na obali, od časa do časa zatuli.

ZORA: To res ni ničemur več podobno.

FRANE: Saj maltretira cel otok.

DINO: Nihče v vasi več ne spi.

FABIO: Mari pa, ko da je vseeno. Ona žaluje za svojim Ivom, za Rekso se ne meni.

DANE: Bomo morali kar sami poskrbeti zanj.

ZORA: Kaj sploh je²? Nisem ga še videla piti vode in ne glodati kosti... Samo takrat, ko je plesal na gostiji...

(Reks zatuli!)

DANE: To ni navaden pes.

FRANE: To je najbolj nor pes!

DINO: Morda je stekel, odstraniti ga moramo.

ZORA: To je najbolj zvest pes. Pes, ki ne bo nikoli pozabil gospodarja... Slišala sem, da velja *relo* ~~mu~~ za vdove, da čas celi rane... ampak pri psu je huje... čim več časa mine, huje mu je v pasji duši in tuli in tuli...

(Reks, kot da bi slišal, zatuli.)

FABIO: Nič, s čolnom se odpeljem v mesto po lovca... Ustrelj naj ga... Saj moramo vendar kdaj ponoči zatisniti oči... Tako ne gre več naprej!

FRANE: Prav imaš!

(Noč. Tema, mesec, silhueta psa, ki tuli in tuli... Iz hiš se sliši, "znorel bom", otroci jokajo...)

VII.

Zora prinese latvico mleka in jo postavi pred Rekso...

ZORA: Na, Reks, na!

REKS: (Zatuli, potem pije mleko. Zora odide.)

FABIO in LOVEC:

FABIO: Zdaj, ko pije mleko, ga boste najlažje zadeli.

LOVEC: Zadet ga moram v glavo.

FABIO: Hitro. Če bo od naju zapihal veter proti njemu, bo takoj zaslutil nevarnost...

LOVEC: Šššš! Zdaj ga bom.

(Nameri. Takrat pa Reks ravno zatuli, da lovcu zadrhti roka, Reks se je že pognal vanj, puška pade na tla, Reks pa zbeži med hišami na drugo stran otoka, kjer raste grmičevje in oljke.

LOVEC: Preklete! (Ko je puška padla na tla, je počilo.)

FABIO: ^{Smo} ~~Ali~~ se ga ~~nabavili nikoli~~ znebili?

ZORA: Sta ga ustrelila?

DINO: Je mrtev?

LOVEC: Ko je skočil name, sem sprožil, mislim, da je smrtno zadet in bo poginil kje na otoku.

FABIO: Potem ga bomo pokopali.

MARA: Kaj je bilo?

DANO: Rekso so ustrelili.

MARA: Saj je tudi meni še dodatno paral srce.

ZORA: Pa bo spet mir na otoku. Pojdite k meni na vino. (Tedad glasno zatuli pes Reks... Ljudje se spogledajo, ~~in jezni odidejo.~~)

VIII.

Noč. Morje. Silhueta psa, ki zatuli. Sonce vzhaja. Ko je že na nebu, Reks izgine. Ribiči se zbirajo.

FABIO: Nekaj bomo morali storiti.

DINO: Ali je ta pes neuničljiv ali kaj?

DANO: Zastrupili smo ga že, streljali nanj, on pa še zmeraj tuli noč za nočjo.

FRANE: Ponoči tuli tukaj, ob sončnem vzhodu pa se skrije.

ZORA: Le kaj j²e in kaj pije, žival neumna.

DINO: Od vročine se mu bo enkrat zmešalo, pa nas bo vse pogrizel.

ZORA: Saj ponoči že pet mesecev oči več ne zatisnemo.

FRANE: A kaj storiti? Kaj?

DINO: Znebiti se ga moramo, to je enkrat ena.

DANO: Bom jaz poskusil... Samo čas mi dajte... Odpeljal ga bom na kak drug otok.

FABIO: Takoj nam ga bojo vrnili.

FRANE: Saj ne bo hotel biti med drugimi ljudmi.

DANO: Odpeljal ga bom s čolnom tja na tiste čeri, kjer je svetilnik. Samo velika skala brez vode in hrane... Tam bom z njim lovil ribe, potem pa pa ga pustil na otoku. In bo umrl od žeje in lakote...

FABIO: Kako ga boš pa spravil na čoln.

DANO: Samo čas mi dajte... In po tiste orglice stopim k Mari. Vi pa ga pustite na miru. Čez en mesec

ga ne bo več, vam obljubim.

MARA: Ste kaj videli Iva?

ZORA: Od žalosti se ji meša v glava^l.

DINO: Ne Iva. Psa Rekso smo videli.

MARA: Prosila sem Boga, naj bom vsaj en mesec Ivova žena... In me je uslišal... Da ni moja prošnja kriva, kaj pravite, ljudje?

DANO: Ni, ni... Le pojdi, Mara, pojdi v svojo hišo in tam žaluj... Potem pridem po orglice.

Mara gre, ostali odhajajo.

DANO: Samo čas mi dajte, da si pridobim Reksovo zaupanje.

IX.

Med grmičevjem. Reks spi pod grmom. Približa mu se Dano.

Z letvico mleka in veliko kostjo... Reks zarenči.

DANO: Reks, Reks, na mleko, na kost, nič ti nočem, le
tvoj prijatelj bi rad bil...

REKS (~~Z~~atuli. Potem ovohava mleko.)

DANO: Reks, kar popij, ni zastrupljeno, ni...
(Reks pije mleko. Dano začne igrati na orglice
My Bonnie is over the Ocean... Reks zastríže
z ušesi...

DANO: Nisem tvoj gospodar Ivo. Bil sem pa njegov pri-
jatelj... morda boš še ti moj... Samo čas po-
trebujeva...

X.

Dano igra na orglice, Reks pleše. Dano in Reks sta se spopri-
jateljila.

XI.

Čoln. Dano lovi ribe s čolna. Reks sedi na čolnu. Nad njima
galebi.

DANO: Reks, žal mi je, a nekega dne bova odplula na
skale sredi morja, kjer te bom moral pustiti.
Obljubil sem ljudem na otoku... Otroci morajo
spati, odrasli morajo spati, ti pa še mrtve
s svojim tuljenjem prebujaš...

Lovita, Reks zatuli.

XII.

Nekaj čeri sredi morja. Na njih svetilnik. Več prostora pa že ni. Na čereh seveda ni živega bitja. Ob obali se ziblje čoln, Reks in Dano sedita na kamenju, Dano lovi ribe... Po morju hitro plava trikotna plavut... Reks zalaja vanjo.

DANO: Ja, Reks, tudi to je pes. Vendar morski. Nima dlake kakor ti... Je velika in nevarna riba... Nikar ne skači v vodo... Ta te še požre...

REKS: (Steče na drugo stran svetilnika in tuli.)

DANO: Ubogi pes! Vendar ga bom moral pustiti tu... Sredi morja. Poginil bo od žeje. Vendar če ne storim tega, bomo znoreli in nazadnje pognili vsi na otoku. Saj ni mogoče poslušati njegovega tuljenja za gospodarjem... Kar zdaj bom skočil v čoln. Če bo plaval za menoj, ga bo požrl morski pes. Mogoče je tako še najboljše... Končal bo v morju, kakor Ivo...

REKS (Zatuli, DANO skoči v čoln, hitro zavesla... Reks skoči za njim, Dano ga odganja z veslom... Tedaj potegne Rekso pod vodo morski pes, borita se... vendar vidimo čez čas Rekso, kako spleza na pečine in glasno zatuli...

DANO: Premagal je morskega psa. Saj to ni mogoče... (Vesla, Reks še enkrat zatuli.)

XIII.

Večer. Na obali sedi Mara in poje.

MARA: O, morje, plavo morje,
si vzelo meni ljubega.
O, morje, plavo morje,
Preteklo let je dolgih pet,
ko si ga vzelo v svoj šepet...
Sedaj leži na dna morja,
o, morje, plavo morje...

DANO: Spat pojdi, Mara.

MARA: Saj pojdem, le uspavanko sem mu zapela, da bo
mirno spal na dnu morja...

DANO: Koliko let je od tistega viharja?

MARA: Pet.

FABIO: Gremo, fantje!

FRANE: Saj smo tu.

DINO: Pohiteti moramo, nocoj gremo daleč ven.

DANO: Ste prišli zamudniki.

FRANE: Mara, spat pojdi! Pozno je že.

DANO: Mi gremo daleč, za dva dni, na obzorju so se
pojavile velike tune...

DINO: Prenočili bomo na morju. Šele jutri zvečer se
vrnemo. Pa boš nas pričakala s pesmijo.

MARA: Ne, jaz pojem samo uspavanko svojemu Ivu.

DANO: Adiyo, Mara!

MARA: Adiyo.

(Ribiči odpljujejo. Mara še nekaj časa
sedi, potem gre s pesmijo proti domu.)

XIV.

Tema, morje. Ribiči pljujejo proti svetilniku. Tam se privežejo.

DANO: Dosti smo ulovili. Sedaj nekoliko
zaspimo, zjutraj pa nadaljujemo!

DINO: K svetilniku se privežimo!

FRANE: In sidro vrzimo!

FABIO: Oči mi pa že tudi skupaj lezejo.

DANO: To so ~~tu~~ pečine, kjer sem pred petimi leti
pustil tistega psa Rekso. Se ga še spomnita?

FRANE: Kdo bi se ne spomnil psa, ki je s kostjo na
svatbi plesal.²

DINO: Ki nam nekaj mesecev ni dal spati?

FABIO: Ki je tulil za gospodarjem!

DINO: Ki ga ne puška in ne strup nista mogla pokončati!

FRANE: Ki je bil najbolj zvest pes na svetu!

DANO: Kar malo tesno mi je pri srcu? Kaj če je še
zmeraj živ?

FABIO: Se ti meša, ribič Dano? Po petih letih...

DINO: Brez vode in brez hrane...

DANO: Saj mi je bilo težko... pustiti ga... Na svoj
način sem ga vzljubil...

DINO: Zaspimo, ribiči! Da bomo zjutraj spočiti in
bomo lovili naprej...

FABIO: Lahko noč.

(Zaspijo v čolnu. Mesec vzvide. Potem se
pojavi silhueta psa Rekso, vzpne se in strašno
zatuli... Ribiči skočijo pokonci! Reks spet za-
tuli. Ribiči vzklikajo.)

FABIO: Odveslajmo!

DANO: Dvigni sidro!

FABIO: To ni pes, je njegov duh!

DINO: Tega bi ne privoščil živemu človeku. Strah me je. |

DANO: Kaj je ta pes neumrljiv?

FABIO: Je živ ali čudežen?

DANO: Samo vstran, samo vstran...

XV.

Jutro. Mara stoji ob morju. Vračajo se ribiči. Tudi Zora in kak otrok pride...

ZORA: Ribiči se vračajo! Kaj niso rekli, da se bojo šele zvečer vrnili?

MARA: Rekli so, rekli.

ZORA: Kaj je?

(Ribiči privežejo čoln in poskačejo na suho.)

ZORA: Kaj je?

DINO: Tam je...

FRANE: Na pečinah...

FABIO: Sredi morja... po petih letih...

DANO: Še zmeraj živ...

ZORA: Kdo?

DANO: Pes Reks!

MARA: Reks, Reks! Ivov volčjak!

FABIO: Morda je duh?

FRANE: Mogoče le straši?

ZORA: Možje... Če je preživel strup, kroglo iz lovčeve puške, petletno žejo in lakoto... možje, vrnite se po njega... To je najbolj zvest pes na svetu... Zasluži si, da živi na našem otoku... Pa če nobeden od nas več ne zatisne očesa!

OTROK: Babica, jaz tako ne maram spat... Jaz rada bedim dolgo v noč...

MARA: Jaz ga bom naučila... Zvečer bo enkrat zatulil in zjutraj, jaz bom pa pela... Ivu v spomin.

DANO: Saj. Ti, Mara, pa si najbolj zvesta žena na svetu...

DINO: Jaz si skoraj ne upam nazaj!

FRANE: Komaj me je minil strah... In da bi se vračal?

ZORA: Ste možje ali ne...?

DANO: Prav imata... Reks si to zasluži...
(Odpljujejo ponj.)

XVI.

Večer je. Mara in Reks sedita ob obali...

MARA : Samo zadnjo kitico še zapojem, potem pa
pojdeva spat, Reks, ali ne?

REKS: (Zatuli)

MARA: Dragi Reks... Oprosti, ker v svoji žalosti
za Ivom nisem mislila nate... Sedaj si naš
zvon... Ko zvečer zadnjič zatuliš,
grejo ljudje spat... In ~~ko~~ zjutraj zavijaš,
vedo, da morajo vstat...

MARA: O,morje, plavo morje.
si vzelo meni ljubega,
o, morje, plavo morje.
Preteklo let je dolgih pet,
ko pojeva mu jaz in Reks,
o,morje, plavo morje...

(Vstane in gre... Reks zatuli. Na otoku ugasnejo luči, morje pa
tiho, tiho valovi...)